

Posměch bolí

Nedělní mše svatá. Je dusno, odpoledne zřejmě přijdou bouřky. Pan farář přesto působí svěžím dojmem a lidé mu i při kázání se zájmem naslouchají. Až na jednoho starého muže a ministranty. Onoho pána totiž zmožila únava a hlava mu nejprve klesá na prsa, a když se jeho spánek prohlubuje, tak i na stranu, takže hrozí, že se skácí na lavici.

Nejprve si toho všimá páták Lukáš. „Čemu se řehtáš?“ ptá se ho o se rok starší Kuba. „Podívej se do třetí lavice.“ Vzápětí se smějí oba, brzy nato všichni ostatní kluci u oltáře. Ale to už si toho všimá pan farář a sjede své služebníky oltáře přísným pohledem. Upozorní tak i sousedy spícího muže. Jedna z žen ho probudí. Spáček se lekne, nejprve neví, kde je, ale brzy se probere. Stydí se, sklání hlavu a přemýšlí: Co si lidé o mně pomyslí? Pan farář může dokončit kázání. Od ambonu se vrací k sedes a ministranty napomene: „Lépe je usnout únavou, než se někomu posmívát.“

Kluci sklopí oči a výtku přijímají. Moc dobře vědí, že se měli ovládnout. Ale mše svatá pokračuje. Konvičky dnes přináší k oltáři Šimon. Je už čtvrták, ale chodí jenom v neděli a nemá službu zařítou. Je nervózní, a tak nejprve podává nádobku s vodou, zatímco konvičku s vínem drží kře-

čovitě v prstech. Ještěže si toho kněz všimá a vyžádá si víno. Hned na to vyprskne smíchem o rok starší Michal. Starší ministrant Pěta ho napomene: „Lepší je něco splést, než se druhému posmívát.“ Posmívát se druhému je snadné, zvláště když se smějí všichni ostatní. Posměch však bolí a zahanbuje. Proto se dobrý Boží služebník nevysmívá. A když už mu přijde jednání druhého směšné a nemůže se ovládnout, tak se zadívá jinam nebo odejde třeba za oltář. Jak je rád, když on pak jednou něco splete a druzí se mu nevysmívají.

ilustrace: Jiří Vancůra

OTEC ŠTĚPÁN SMOLEN

TAJNÝ AGENT Jeho Veličenstva

Lidé tušili, že Edmunda čekají velké věci. Byl sice synem obyčejného londýnského knihkupce, neměl peníze ani původ, ale dovedl už od dětství okouzlovat důvtipem, takže se jen čekalo, jestli jednou oslní svět jako velký učenec nebo slavný vojevůdce.

Zpočátku skutečně všechno vypadalo slibně. Už ve třinácti směl Edmund pronést řeč k uvítání královny a o dva roky později se s ní znal osobně. Stal se oblíbencem sira Dudleyho, nejvlivnějšího muže království, a bylo jasné, že Anglie leží tomuto neurozenému mladíkovi u nohou. Všichni ho milovali.

Jenomže Edmund nebyl obdařen jenom rozumem a šarmem, ale také čímsi, co mu povážlivě zkomplikovalo život, a tím byla vášeň pro pravdu. Chtěl prostě přijít věcem na kloub. Zahrnoval své okolí otázkami a rád lehával s nosem zabořeným v knížkách. Kdysi se jako malý zeptal táty, kam vedou ty pány v černém a proč je vláčejí v poutech. Dostalo se mu odpovědi, že jsou to papeženci, proradní katoličtí kněží, kteří zradili svou vlast, když odmítli uznat panovníka za hlavu Církve. Edmund od té doby katolíky nesnášel. Ponořil se na Oxfordu do studia teologie a církevních dějin, aby mohl jejich nesmysly vyvrátit. A právě tehdy vášeň pro pravdu podrazila jeho slibné kariéře nohy. Čím více studoval, tím více zjišťoval, že autorita v Církvi nebyla svěřena králům, ale apoštolům a jejich nástupcům a že ten úhlavní nepřítel tam v Římě je ve skutečnosti právoplatnou hlavou všeho křesťanstva. Edmund si připadal, jako by ho na skřipci trhali vejpůl – na jednu stranu ho tahala láska ke královně a vděk vůči siru Dudleymu, na druhou láska k pravdě. Ta druhá ho nakonec odvedla z Anglie pryč. Vydal se pěšky do Věčného města a tam se stal členem jezuitů, právě toho řádu, který – jak mu doma říkali – „nejzavileji šířil jed papeženských omylů“.

Představení ho poslali nejprve do noviciátu na Moravu a potom do Prahy na studia. Tam měl kněžskou primici, tam později v Klementinu česky i latinsky učil. Napsal tu dvě divadelní hry, jednu z nich o svatém Václavu. Jenomže srdce ho táhlo domů, aby své krajany přivedl zpět do Kristovy Církve. Představení váhali – dobře věděli,

zburcoval své nejzdatnější jednotky – říkalo se jim „lovci kněží“ – a začala hra na honěnou. Edmund musel rychle měnit převleky, přesouvat se ze z místa na místo, skrývat se v tajných skrýších v domech věrných katolických rodin. Nakonec však sklapla past. Následovalo zatčení, věznění, mučení. Po pár týdnech přišel elegantní sir Dudley s nabíranými barevnými rukávy a zlatým řetězem kolem krku za Edmundem až na dno vězeňské kobky. „Edmunde, příteli,“ řekl. Přišel k němu a políbil ho na tvář. Potom dlouho mluvil, vzpomínal na slibná léta vězňova mládí a vykládal mu o odpuštění a o naději. „Dostaneš zpátky majetek i postavení a navíc místo arcibiskupa Canterbury. Jenom, drahý, přísahaj věrnost královně.“ „Přisahám věrnost královně,“ řekl Edmund – a sir Dudley se usmál. „Přisahám jí věrnost jako hlavě Anglie, ale hlavou Církve je Kristus Král, který svěřil klíče Petrovi a jeho nástupcům. Pro tohoto Krále chci žít i zemřít.“ Sir Dudley už neřekl ani slovo. Otočil se ve dveřích a zabouchl dveře. O pár dní později vyslechl Edmund rozsudek za velezradu: „Budete oběšen a ještě zaživa sňat dolů, vaše vnitřnosti budou vyvrženy ven a před vašimi očima spáleny, budete sřat, vaše tělo bude rozčtvrceno a zahozeno k potěše Jejího Veličenstva. Bůh buď milostiv vaší duši.“ Poprava se konala 1. prosince roku 1581. Mnozí lidé, kteří smrti svatého Edmunda Kampiána přihlíželi, se později obrátili na katolickou víru.

ilustrace: Helena Flíčková

Kdo se podívá do KRÁLOVSTVÍ železnic?

V prázdninovém čísle jste si mohli zasoutěžit a vyhrát rodinnou vstupenku pro dva dospělé a dvě děti do Království železnic. Soutěžní otázka zněla: Vypočítej, jakou rozlohu by měla modelová železnice celé České republiky, pokud bychom použili měřítko H0. Měřítko H0 je 1 : 87, rozloha ČR 78 866 km². Správná odpověď je 906, 505 km², což v přepočtu činí 90650,5 ha. Správně vypočítat rozlohu se podařilo pouze třem soutěžícím, na vstupenku se mohou těšit: Filip Macháč, Niklas Klinecký a Hynek Malcharczik. Blahopřejeme, užijte si návštěvu v krásném Království železnic.